

витѣ очила на носа си — приличенѣ на орловѣ клюнѣ — и пакѣ се отдаде на работа.

Майката го изгледа само за мигѣ и тихо притвори вратата следѣ себе си. Майчиното ѣ сърдце я накара да се доближи до подземието и да извика съ милѣ гласѣ на сина си :

— Лека нощѣ ! Утре ще дойда да те видя !

— Кжде ме оставяшѣ, мамо-о-о-о !

Но майката бѣ вече кривнала надолу изѣ стрѣмната уличка.

Методи Н. Мариновѣ

ВЪЛКЪ.

Бѣше хубаво пролѣтно утро. Лехитѣ на градината бѣха на-кичени съ пѣстри цвѣтя. Изѣ разлистенитѣ дървета подухвани отѣ тихѣ и топѣлѣ вѣтрѣ, подскачаха и чуруликаха сладкопойни птици. По градинскитѣ пейки седѣха жени и мъже и се любуваха на слънцето, което заливаше града съ дъждѣ отѣ свѣтлина. Палави деца припкаха изѣ алеитѣ, играеха и пѣха. Между тѣхѣ бѣше и малкият Славчо. Той хвана ржката на другарчето си и каза възторжено :

— Искашѣ ли да идемѣ въ боровата гора, на разходка ? Тамѣ има много цвѣнали цвѣтя, а въздухѣтѣ е чистѣ и приятенѣ.

— Да, искамѣ, — поде Наско, — но дано не ни видятѣ нашитѣ, че ще ни спратѣ.

— Ще минемѣ по другата улица, и нѣма да ни забележатѣ, — зтвърши Славчо.

Следѣ този кратъкѣ разговорѣ, дветѣ деца се промъкнаха предпазливо на площада, който се простираше предѣ бащинитѣ имѣ къщи, прекосиха нѣколко улици, и поеха по посока къмѣ гората. Неусѣтно стѣпиха на широкото шосе, по което често профучаваха автомобили. Надѣ главитѣ имѣ прехвъркваха чучулиги и съ пѣсенѣ отлитаха къмѣ китното равно поле, което се растилаше, като на дланѣ, предѣ очитѣ имѣ. Само единѣ стремежѣ изпълваше сърдцата имѣ — по-скоро да стигнатѣ на желаното мѣсто. Ала пѣтѣтѣ бѣше дълъгѣ. И едва къмѣ обѣдѣ тѣ влѣзоха въ гората, съ учудване и захласѣ, като въ нѣкое приказно царство. Боровитѣ дървета леко шумѣха и разпрѣсваха прѣсенѣ дѣхѣ. Едно ято птици изписка като подплашено, низко надѣ тѣхѣ, и потѣна въ далечината.

— Боже мой, колко е хубаво въ гората ! — продума съ възхищение Наско, — вижѣ тамѣ, на припекѣ, свежи цвѣтя ! Нека си наберемѣ !

И тѣ съ възторгѣ си свиха пѣстри китки. После пиха студена вода отѣ изворчето и седнаха за отмора на слънчева поляна.

— Да отидемѣ по-нагоре, при водопада, — рече бодро